

Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 17, 22-24)

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

Salm responsorial 92 (91) 2-3.13-16

És bo de lloar l'Altíssim / de cantar el teu nom, Senyor. / de proclamar al matí el teu amor / i de nit la teva fidelitat.

Els justos creixeran com les palmeres / es faran grans com els cedres del Líban, / plantats a la casa del Senyor, / creixeran als atris del nostre Déu

Encara donaran fruits en la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la seva roca no coneix la injustícia.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure sense veure'l; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.»

Deia també: «A què podem comparar el regne de Déu? Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.»

Jesús anunciava el regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.